

ikke har faaet det i Orden inden 3die Behandling. Der er jo faa, som kende de forsømte og vanartede Børn saa godt som Lærere og Lærerinder her i Hovedstaden.

Naar disse Ændringer vedtages, tror jeg, at Værgeraadene have faaet en saa alsidig og omhyggelig Sammensætning, at de i nogen Grad kunne røgte det Hverv, der betros dem. Det er et meget vanskeligt Hverv, det kræver Takt, Finfølelse og nogen psykologisk Sans og Evne til med Skønsomhed at kunne behandle de fortroligste Forhold. De Værgeraad, der fremgaa af Lovforslaget, naar det endelig er vedtaget, ville have mange Betingelser for at kunne røgte dette Hverv, som maaske er vanskeligere end noget, som nogen anden Institution har at røgte. Jeg tror, at Værgeraadenes Sammensætning vil medvirke til, at deres indirekte Betydning maaske bliver større end den direkte, idet de paa mange Maader ville kunne være til Støtte f. Eks. for Hustruen i et ulykkeligt Hjem, og med den store Magtfulde, der nødvendigvis er lagt i deres Haand, ville de kunne være en Trusel mod en daarlig Fader og mod daarlige Opdragere i Almindelighed. Derigennem ville de overfor Hjemmene faa en opdragende og støttende Betydning, som maaske, som jeg sagde, er større end den direkte gennem ligefrem Indgriben.

Nr. 5 er af blot redaktionel Karakter, og det samme gælder Nr. 8. — Jeg kommer endelig til de to sidste, Nr. 9 og 10. I Nr. 9 foreslaar Udvalget, at Slutningen af § 10 skal udgaa. Der staar i § 10, at hvis et paalignet Bidrag ikke svares af de vedkommende Forældre, kan Barnet af den Grund borttages fra Hjemmet. Det er dog vist en urimelig Bestemmelse at straffe Forældrene ved at tage deres Børn fra dem, fordi de ikke have kunnet betale et dem paalignet Bidrag. Hele dette Stykke foreslaas at gaa ud og Punktum komme til at staa efter „nødvendigt“.

Det sidste af Udvalgets Ændringsforslag gaar ud paa at give de Forældre, som tilkaldes under Værgeraadets Forhandlinger, og som maaske ere saa uvante med at deltage i saadanne Forhandlinger eller saa uoplyste med Hensyn til en saadan Forhandlings Maade og Gang, at de ikke kunne forsvare sig, en Betryggelse. Det er en ret alvorlig Stilling for et Par Forældre, som mangle alle Betingelser for at deltage i en Forhandling, i Værgeraadet at staa helt uden Forsvar i en Sag, som drejer sig om deres Børns Borttagelse

fra Hjemmet, altsaa paa en Maade om Hjemmets Opløsning. Efter denne Ændring skulle de have Lov til at medtage en Trediemand, som vil forsvare dem og give dem gode Raad. Denne Ret have Forældre ifølge den norske Børnelov, og jeg tror, det er fuldt forsvarligt, ja tilraadeligt at give danske Forældre et lignende Forsvar, hvis de ønske det, under den vanskelige Situation, de kunne staa i under Værgeraadets Forhandlinger.

Hermed er jeg foreløbig færdig. Jeg anbefaler disse Forslag til det høje Tings Vedtagelse og skal opsætte at udtale mig om de øvrige Ændringsforslag til et senere Tidspunkt.

Slengerik: Det er med en vis Glæde, jeg følger det Eksempel paa Kortfattedhed, som blev givet af den ærede Ordfører. Jeg kan saa meget bedre gøre det, som jeg mener, at de tre Ændringsforslag, der ere stilled af det ærede Medlem for Faxe (Anton Jensen) og mig, ogsaa ere meget let overskuelige, saa at enhver, der har læst dem igennem, straks kan være paa det rene med, hvad de gaa ud paa. Jeg kan derfor fatte mig i saa stor Korthed, at jeg kan indskrænke mig til at anbefale, at man stemmer for Ændringsforslagene Nr. 3, 6 og 7.

Trier: Jeg takker det ærede Udvalg, fordi det har taget Hensyn til de Bemærkninger, der ved Sagens 2den Behandling faldt her om en enkelt Bestemmelse i Lovforslagets § 2, og har stillet et Ændringsforslag dertil. Det har derved anerkendt, at der var Anledning til at tage Spørgsmaalet under fornyet Overvejelse, og gjort Forsøg paa at ændre Bestemmelsen saaledes, at den blev mere tilfredsstillende. Naar 15 Medlemmer ikke desmindre have tilladt sig at stille et Ændringsforslag om den samme Bestemmelse, men i en anden Retning, har det ligget i, at man ikke har ment, Udvalgets Ændringsforslag var fuldt ud fyldestgørende. Udvalget har til den „Dovenskab“, der tales om, foreslaaet føjet, at den skal være „Barnet tilregnelig“. Det fører ind paa et saa vanskeligt juridisk Begreb som Tilregnelighed, som det vistnok ogsaa her vil kunne volde Vanskeligheder at faa helt klaret. Man vil maaske spørge, om Ordet ikke for saa vidt er overflødig her, som man vel i Almindelighed slet ikke vil kalde det Dovenskab, som ikke er Barnet „tilregneligt“. Mangler hos Børn af de Grunde, den ærede Ordfører i denne Sammenhæng nævned, tror jeg slet